

Sygn. akt IV CSK 447/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. Spółki z o.o. w P.

przeciwko D. Spółce Akcyjnej w B.

o nakazanie zaniechania i usunięcia skutków niedozwolonych działań, złożenie

oświadczenia oraz zasądzenie sumy pieniężnej na cel społeczny,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art.398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 lutego 2014 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W ocenie strony powodowej w sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Pierwsze zagadnienie, dotyczące ustalenia ryzyka wprowadzenia w błąd przez reklamę na gruncie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ujęte zostało w formę następujących pytań: a) jak należy rozumieć pojęcie przeciętnego odbiorcy w kontekście ustalenia w konkretnym przypadku zakresu niedozwolonej reklamy; b) jakie kryteria należy stosować ustalając, czy reklama jest kierowana do przedsiębiorców czy konsumentów; c) jakie znaczenie przy ustaleniu ryzyka wprowadzenia w błąd ma kryterium zachowania się klienta zawarte w art. 16 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Drugie zagadnienie związane jest z ustaleniem, "czy w sytuacji, gdy roszczenie powoda ma kilka alternatywnych podstaw prawnych, z których tylko jedna wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w celu wykazania jej przesłanek, powód ma obowiązek złożyć zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. w celu zachowania możliwości podniesienia zarzutu naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 278 k.p.c., polegającego na przyjęciu za prawdziwe okoliczności, których ustalenie wymagało

wiadomości specjalnych”. Powodowa spółka wskazała także na istnienie potrzeby wykładni art. 14 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w związku z kwestią winy umyślnej jako przesłanki czynu nieuczciwej konkurencji. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się w końcu na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji nie zastosował w sprawie art. 18a ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, w konsekwencji przyjmując, że ciężar dowodu wykazania nieprawdziwości informacji zawartych w reklamie pozwanego spoczywa na powodzie, a niewykazanie tej okoliczności uzasadnia oddalenie roszczenia powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienia nie odpowiadają wskazanym wymaganiom. Zostały one sformułowane w sposób wadliwy jako otwarte pytania wymagające wyjaśnienia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2014 r., III SK 27/13). Nie można też podzielić twierdzenia skarżącej, że wskazane zagadnienia są istotne we wskazanym wyżej rozumieniu. Przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego były zarówno wykładnia art. 16 ustawy

o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r. III CSK 65/13, PCD 2013/292/3 i orzeczenia cytowane w jego uzasadnieniu) jak i wykładnia art. 162 k.p.c. Orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące interpretacji i stosowania art. 162 k.p.c. jest utrwalone (por. m.in. uchwały: z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz.103; z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006 r., nr 9, poz.144). Wymaga również podkreślenia (z uwagi na regułę związania sądu zarzutami procesowymi), iż powódka nie podniosła w apelacji zarzutu naruszenia przed Sądem pierwszej instancji art. 217 § 2 k.p.c.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. W jego uzasadnieniu skarżąca nie wykazała, że art. 14 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zakresie, jaki został wskazany, wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie przytoczyła w tym miejscu skargi kasacyjnej żadnych rozbieżnych orzeczeń.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok

oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji przyjął, iż pozwana wykazała prawdziwość informacji o swym przedsiębiorstwie i produkowanych wyrobach zawartych w prowadzonej kampanii reklamowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł jak w pkt 2 sentencji na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 5, § 12 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.